

4073 12. Febr. 1897; 1. Beh. af Lovf. indeh. nogle Apotekerne vedr. Bestemm. 4074

om det var et magert Resultat af Kommissionens Arbejde. Ja, det er magert, fordi de ikke i det faa Anvisning paa Afsløsning; men jeg tror nok ellers, at dets Bestemmelser ere i reformatorisk Henseende særdeles heldige og gavnlige, baade hvad de personlige og hvad de reelle Privilegier angaar. Naar et æret Medlem har sagt, at det hele, man har stillet sig som Opgave, syntes at være at søge at gavne Farmaceuterne, og et andet æret Medlem har sagt, at den var at faa anvendt Apotekerfonden, saa er det fuldstændigt urigtigt. Kommissionen har paa intet Punkt søgt at stille sig som Opgave at gavne Farmaceuterne, stant der i og for sig ikke vilde være noget vndt i, om man søgte at befordre denne Stands Tarv paa samme Maade som andre Stænders. Er det stet, er det kun stet som Konsekvens af andre Bestemmelser, der ere givne. Vilde de Herrer læse Lovforslaget opmærksomt igennem, vilde de kunne se, at samtlige Paragraffer, naar jeg undtager § 13, vilde Farmaceuterne, i det mindste saa snart de ere blevne Apotekere, helst være fri for. Det, som har været et Hovedpunkt i hele Lovforslaget, og hvorfra en hel Mængde Konsekvenser uddrages, er det, der udtales i § 4: „Enhver Apoteker skal selv drive sit Apotek.“ Naar man nemlig har fundet det at være en meget stor Ulempe, at Enterne drive Apotek, og at Apotekerne overlade Driften til andre, bunder det i dette, at et Apotek ordentligvis kun bør drives af den, som i Virkeligheden forstaaer sig derpaa, men saa snart man lod det Forhold bestaa, at Enterne kunne drive det, var det ogsaa ganske naturligt, at Apotekerne kunde lade andre drive det og selv bo andre Steder, og dermed maatte som nødvendig Konsekvens komme Bortforpagtning med Videre. Derfor er denne Sætning stillet i Spidsen, og den er gennemført med meget stor Konsekvens. Altsaa, Lovforslaget gaar ud paa at forbyde, at Enten nogen Sinde drive et Apotek. En Undtagelse er ikke det, som findes i § 7, 1ste Membrum, om hvorledes der skal forholde sig, naar en Apoteker er afgaaet ved Døden, og han har haft et personligt Apotek, thi det er en Bestemmelse, der i Virkeligheden ikke gives for Entens eller for Arvingernes Skyld, men for det offentlige Skyld; for at Apoteket ikke straks skal standse, skal det fortsættes efter Omstændighederne i

et halvt Aar, forudsat Boet ikke er under Fallit. En eneste Undtagelse findes under Nr. 2 med Hensyn til de reelle Privilegier, og den skal jeg senere komme ind paa; der har man ment af et vist Humanitetshensyn at kunne indrømme en særlig Undtagelse, hvorved man fra Fikse-Apotekernes Side i Kommissionen har strakt sig saa langt som muligt over for de reelle Apoteker; det forekommer mig underligt, at der er Medlemmer, der mene, at det i Virkeligheden er for lidt. Men altsaa det er bestemt og udtalt i § 8, at Enten og Børn, med disse Undtagelser, ikke maa fortsætte Apotekets Drift, og dette gælder saavel om reelle som personelle Apoteker. Deraf følger saa ogsaa, at Apotekeren selv skal lede sin Drift. Dog har man gjort en Undtagelse i § 5: Bliver en Apoteker syg eller svagelig, og er Sygdommen eller Svageligheden af den Bestaaffenhed, at han for bestandig eller for længere ubestemt Tid vil være hindret i at lede Apotekets Drift — altsaa sigter det, som et æret Medlem sagde, ikke til det Tilfælde, at en Apoteker blot er syg i 2 Maanedes — saa skal han kunne blive ved det i 5 Aar, hvilket har været det længste, man har kunnet strække sig til. Jeg har ikke noget imod, at Udvalget forandrer det, men saa maa jeg rigtig nok bede, at det bliver saaledes, at man forforkter de 5 Aar, og ikke at man lægger noget til. Et æret Medlem sagde, at det stred mod Ejendomsretten, at man, naar han var bleven syg og havde været syg i 5 Aar, saa tog Apoteket fra ham, ogsaa naar det var et reelt Apotek. Hverken det, at man nægter Enten eller Børn Ret til at fortsætte Apotekets Drift eller Apotekeren Ret til at bortforpagte det til andre eller at overdrage det til andre eller beholde det, naar han bliver syg, kan imidlertid stiges i mindste Maade at stride imod de reelle Apotekers Rettigheder; den reelle Ret til at sælge og overdrage, bestaar nemlig uhindret. Sagen er jo ikke saaledes at forstaa, at der ikke paa Apotekervæsenets Omraade, efter som Samfundsforholdene udvikle sig, eller efter som Anstuelserne forandre sig, i forskellige Henseender skulde kunne træffes hensigtsmæssige Bestemmelser. Det kunne Indehaverne af reelle Privilegier ikke paastaa sig fritagne for, lige saa lidt som Ekspropriationslovgivningen er til Ginder for, at man ind-